

РЕШЕНИЕ

№ 316

гр. П., 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Т.И.Т.

при участието на секретаря А.В.К.
като разгледа докладваното от Т.И.Т. Гражданско дело № 20231720104820 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са искове по реда на чл.422, ал.1, вр. чл.415, ал.1, т.1 от ГПК, с правна квалификация чл.240, ал.1 и ал.2 от ЗЗД, вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД, вр. чл.9 от ЗПК, вр. чл.99 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Производството по делото е образувано по искова молба от „***, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: *** чрез ю.к. Л., срещу М. С. Н., ЕГН *****, с адрес: ***, с която по реда на чл.422, ал.1, вр. чл.415, ал.1, т.1 от ГПК, е предявен иск с правно основание: чл.240, ал.1 и ал.2 от ЗЗД, вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД, вр. чл.9 от ЗПК, вр. чл.99 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД, с който се иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца, в качеството му на цесионер по Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 13.01.2022 г., сключен със „****“ ООД, сумата от 800.00 лева – главница по Договор за паричен заем Кредирект № *** г., сключен между „****“ ООД и ответника, сумата от 134.23 лева, представляваща законна лихва за забава върху главницата за периода от 07.04.2019 г. до 18.07.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда - 28.07.2023 г. до окончателно изплащане на вземанията, за които суми е издадена заповед № 2038 от 01.08.2023 г. по ч.гр.д. № *** г.

на ПРС. Моли да им бъдат присъдени сторените в заповедното и исковото производства разноски.

В срока за отговор на исковата молба ответникът **М. С. Н.** чрез назначения и особен представител адв. А. С. е подала отговор на исковата молба, в който е изразила становище за допустимост, но неоснователност на предявените искове. В отговора е противопоставила и възражение за погасяване по давност на процесните вземания.

В съдебно заседание ищецът не се представлява. В депозирана писмена молба чрез ю.к. Тихолов поддържа предявените искове и моли съда да ги уважи, като им се присъдят сторените по делото разноски.

Ответникът М. С. Н. в съдебно заседание не се представлява.

След като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, П. районен съд приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Съдът намира предявените искове за допустими, тъй като са предявени по реда на чл.415 ал.1, вр.чл.410 ГПК за процесните суми, за които е издадена Заповед № 2038 от 01.08.2023 г. по ч.гр.д. № *** г. на ПРС, и следва да бъдат разгледани по същество.

По основателността:

Предявения иск е с правна квалификация чл.240, ал.1 и ал.2 от ЗЗД, вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД, вр. чл.9 от ЗПК, вр. чл.99 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Към настоящото дело е приложено ч.гр.д. № *** г. по описа на ПРС, от което се установява, че по заявление на „***“, е издадена заповед № 2038 от 01.08.2023 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК срещу длъжника М. С. Н. от гр. П. за вземане, предмет на предявения иск. Тъй като издадената в полза на ищеца заповед за изпълнение е била връчена на ответницата по реда на чл.47, ал.5 от ГПК и връчителят е събрал данни, че лицето не живее на адреса, с разпореждане от 09.10.2023 г. заповедния съд е дал указания на ищеца съгласно чл.415, ал.1, т.2 от ГПК за възможността да предяви установителни искове за съществуване на вземанията.

Исковите са предявени в срока по чл.415, ал.4 от ГПК, за което са били представени доказателства пред заповедния съд, и са процесуално допустими.

Няма спор между страните, че ищецът има в качеството на цесионер по Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 13.01.2022 г., сключен със „****“ ООД, съгласно който процесното вземане по Договор за паричен заем Кредирект № *** г., сключен между „****“ ООД и ответника му е цедирано.

Фактическият състав, от който възниква задължението на потребителя за връщане на заема, включва кумулативното наличие на следните елементи: наличието на облигационно правоотношение между „****“ ООД и ответника по Договор за паричен заем Кредирект № *** г., както и реално изпълнение по същия. Ищецът е длъжен да докаже наличието на облигационно правоотношение по Договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 13.01.2022 г., по силата на който вземането по сочения договор за паричен заем е прехвърлено на ищцовото дружество, както и надлежно уведомяване на ответника за извършената цесия. Ищецът следва да установи съдържанието на съглашенията (размер на кредита, договорената лихва, падеж на вземането), получаване на сумата по договора за потребителски кредит от ответника, и изпадането му в забава по отношение на задължението за плащане на дължимите месечни вноски.

От предмета на процесния договор, страните и съдържанието на правата и задълженията, съдът прави извода, че е налице сключен договор за потребителски кредит по смисъла на чл.9 от Закона за потребителския кредит.

Съгласно чл.9, ал.1 от ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне.

Няма спор между страните, а и от представеното копие от Договор за паричен заем Кредирект № *** г., се установява по безспорен начин, че между „****“ ООД и ответника е сключен договор за паричен заем от разстояние съгласно ЗПФУР, съгласно който „****“ ООД е отпуснало на ответника заем в размер на 800.00 лева, който е следвало да бъде погасен на 8 месечни погасителни вноски, три от които в размер на по 26.72 лева и 5 броя

погасителни вноски от по 176.38 лева, с падеж на първа вноска 07.09.2018 г., и падеж на последна погасителна вноска – 08.04.2019 г., при годишен процент на разходите (ГПР) от 47.88 %, и фиксиран годишен лихвен процент от 40,08 %. При тези параметри на договора общото задължение по кредита възлиза на стойност от 962.06 лева. Няма спор, че сумата от 800.00 лева, е преведена от „***“ ООД, която сума ответницата е получила чрез оператор „Easypay“. При тези обстоятелства и следва да се приеме, че ответницата и „***“ ООД са били обвързани от валидно възникнало облигационно правоотношение.

Доколкото не се спори и по размера на иска, следва и да се приема че ответницата не е погасила усвоения от нея кредит като главница и дължима договорна лихва, поради което и предявените искове се явяват доказани по основание и размер.

При доказаност на предявения иск по основание и размер, следва да бъде разгледано своевременно заявеното от ответника възражение за погасяване на задължението по давност. В отговора на исковата молба ответникът е противопоставил възражение за погасяване по давност както на главницата, така и на лихвата и неустойки. В случай ищецът е предявил иск за признаване за установено, че ответницата му дължи вземане по договор за кредит състоящо се от главница и лихва. Иск за заплащане на неустойка не е предявен, поради което и съдът не следва да разглежда това противопоставено от ответника възражение.

По отношение дължимостта на главницата:

Съгласно чл.110 от ЗЗД с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок.

В случая съдът намира, че главницата се погасява с тази обща пет годишна давност. Последната погасителна вноска по договора е била на 08.04.2019 г., когато е настъпила и изискуемостта на вземането за главница по процесния договор за кредит. Предвиденият в нормата на чл.110 от ЗЗД пет годишен давностен срок изтича на 08.04.2024 г. Ищецът е предявил иска в срока по чл.415 от ГПК, съобразно изричната разпоредба на чл.422, ал.1 от ГПК, поради което и същия се счита предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - в случая от 28.07.2023 г., поради което е вземането за главница не е погасено по давност, тъй като предвидения пет годишен давностен срок към датата на депозиране на

заявлението не е изтекъл, поради което и възражението на ответника в тази насока е неоснователно.

По отношение дължимостта на вземането за лихва:

Съгласно разпоредбата на чл.111, б.“в“ от ЗЗД с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за лихви, като съгласно чл.114, ал.1 от ЗЗД предвижда, че давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В случая вземането за лихва е станало изискуемо на последната падежна уговорена дата, съгласно погасителния план инкорпориран в договора за кредит, която е 08.04.2019 г. Както вече бе посочено, ищецът е предявил иска в срока по чл.415 от ГПК, съобразно изричната разпоредба на чл.422, ал.1 от ГПК, поради което и същия се счита предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - в случая от 28.07.2023 г. При това положение всички вземания за законна лихва преди 28.07.2020 г. са погасени по давност. Размерът на претендираното обезщетение може да бъде определен чрез математическа операция, за извършване на която не са необходими специални знания, с каквито съдът да не разполага. Размерът на обезщетението за забава в размер на законната лихва върху сумата в размер на 800.00 лева за периода от 28.07.2020 г. до 18.07.2023 г. възлиза на 248.29 лева, като с оглед диспозитивното начало в гражданския процес претенцията се явява доказана до претендирания размер от 134.23 лева. При това положение искът за признаване за установено, че ответника дължи законна лихва за периода от 07.04.2019 г. до 27.07.2020 г. следва да бъде отхвърлен, като погасен по давност.

На основание чл.86 от ЗЗД се дължи на ищеца и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението с искане за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК - 28.07.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

По разноските:

Съгласно Тълкувателно решение №4/2013 г. на ОСГКТ с решението по установителния иск съдът се произнася по дължимостта на разноските както в заповедното производство, така и в исковото производство.

Ищецът не е представил списък на разноските, но видно от съдържащите се в заповедното и исковото производство данни за извършени

такива, ищецът е извършил такива за платена държавна такси, и възнаграждение на особен представител. Същевременно както в заповедното, така и в исковото производство е бил представляван от юрисконсулт, поради което и на основание чл.78, ал.8 от ГПК, вр. чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.26 от Наредбата за правната помощ, съдът следва да определи размера на юрисконсултското възнаграждение. В процесния случай, след като взе предвид конкретния интерес, както и фактическата и правна сложност на делото, ПРС намира, че следва да определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 150.00 лева общо за заповедното и исковото производства, от които 100.00 лева за исковото производство и 50.00 лева за заповедното производство. Заповедния съд е определил същия размер на юрисконсултско възнаграждение, но е присъдил такова в размер на 36.24 лева, съразмерно на уважената част от заявлението, поради което и за заповедното производство на ищеца следва да бъде присъдена именно тази сума. С оглед изхода на делото на ищеца следва да му бъдат присъдени разноси в размер на 529.92 лева по заповедното и исковото производства, за платени държавни такси, юрисконсултско възнаграждение, и възнаграждение на особен представител.

Воден от горното П. районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че М. С. Н., ЕГН *****, с адрес: *** ДЪЛЖИ по предявените от „***, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: *** по предявени искове по реда на чл.422, ал.1, вр. чл.415, ал.1, т.1 от ГПК, с правно основание: чл.240, ал.1 и ал.2 от ЗЗД, вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД, вр. чл.9 от ЗПК, вр. чл.99 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД, в качеството му на цесионер по Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 13.01.2022 г., сключен със „***“ ООД, сумата от **800.00 лева – главница по Договор за паричен заем Кредирект № *** г., сключен между „***“ ООД и ответника, сумата от **134.23 лева**, представляваща **законна лихва** за забава върху главницата за периода от 28.07.2020 г. до 18.07.2023 г., ведно със **законната лихва** върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда - 28.07.2023 г. до окончателно изплащане на вземанията, за които суми е издадена заповед № 2038 от 01.08.2023 г. по ч.гр.д. № *** г. на ПРС, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за законна лихва за периода от 07.04.2019 г. до 27.07.2020**

г., като погасен по давност.

ОСЪЖДА М. С. Н., ЕГН *****, с адрес: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на „***, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: *** сумата от **529.92 лева**, представляваща направени разноси за държавни такси, юрисконсултско възнаграждение, и възнаграждение на особен представител в заповедното и исково производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд гр.- П. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

СЛЕД влизане на решението в сила ч.гр.д. № *** г. на ПРС да бъде върнато на съответния състав на ПРС.

Съдия при Районен съд – П.: _____